

El diàleg, Camí de pau

Els que el dia 5 d'octubre érem a la plaça de la catedral de Barcelona on se celebrada la cloenda de la Trobada Internacional per la Pau organitzada per la comunitat de Sant'Egidio i que aplegava molts líders religiosos de totes les parts del món, ens vàrem convèncer, una vegada més, que el diàleg és l'únic camí que ens pot portar a aconseguir la pau. Un diàleg franc, sincer, humil, senzill. El diàleg és l'única alternativa a la violència.

Aquest diàleg que demanem i fins exigim a nivell internacional, polític, interreligiós, social i entre les diverses tendències de l'Església, també hem d'aprendre a practicar-lo entre nosaltres, en les nostres relacions quotidianes amb la família, la comunitat, el treball, amb els qui no pensen com nosaltres...

Tots tenim necessitat de ser escoltats i d'escoltar si volem construir la pau al nostre voltant. Hem d'estar oberts per poder donar i rebre, per acollir la veritat que l'altre ens aporta, per alliberar-nos i alleugerir-nos mútuament del pes que tots portem sobre l'espatlla. Hem de descobrir la bellesa d'escoltar l'altre que ens enriqueix i ens complementa perquè ens ofereix quelcom que no tenim. Cada persona és única. Una escolta plena d'amor que acull el misteri de l'altra, que no judica, no condemna, sinó que perdona, es compadeix, sap esperar.

Escoltar vol dir estar disposats a fer lloc a l'altre a donar-li pas, demana fer callar el meu jo, fer un buit en el cor perquè l'altre, sigui qui sigui, hi pugui entrar. En definitiva, demana silenci. Enmig de tants sorolls, tanta informació, tants esdeveniments desconcertants que ens deixen aclaparats i desorientats; tenim set de silenci, i reconeixem que el necessitem per escoltar, per interpretar, per descobrir el sentit de la vida, per viure en comunió.

Només des del silenci se sent la paraula, des del silenci es pot escoltar, acollir, dialogar, perdonar, guarir les ferides.

Una utopia? potser sí, però, no podem creure que una altra manera de fer les coses es possible? No podem mirar amb ulls nous –amb la mirada de Déu– la realitat de cada dia, les persones, nosaltres mateixos?

Per això agraïm la iniciativa de celebrar aquestes trobades i demanem a l'Esperit que les va suscitar, ara fa 25 anys a Assís, ens mantingui fermes en el desig de viure i promoure la pau en ambient de diàleg, de reconciliació, d'obertura, de fraternitat, perquè es vagi fent realitat en el nostre món la promesa anunciada pels àngels a Betlem: Pau a la terra als homes estimats del Senyor.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

Cicle de conferències

Taller d'escriptura espiritual

a càrrec de LAIA DE AHUMADA

els divendres 19 de novembre, 17 de desembre, 21 de gener
a les 19.30; vespres a les 19

Conferència

Problemes i perspectives de l'Àfrica negra

a càrrec de FERRAN INIESTA

professor d'història d'Àfrica de la Universitat de Barcelona i coordinador acadèmic de l'Institut Catalunya Àfrica

diumenge, 7 de novembre, a les 18

Vetlles de pregària

Advent   dissabte, 27 de novembre

a les 21.00

Cap d'Any   divendres, 31 de desembre

a les 22.45

Recés d'advent

Un Déu que va voler ser home

amb MARCEL CAPELLADES

dissabte, 4 de desembre, de 10 del matí a 5 de la tarda

Des de l'ACAT

COMUNICAT DE L'ACAT PER A LA DIADA INTERNACIONAL CONTRA LA PENA DE MORT 10 D'OCTUBRE DEL 2010

Aquest any la diada contra la Pena de Mort, promoguda per la Coalició Mundial, ha tingut com a objectiu **l'abolició de la pena de mort als Estats Units, on, l'any 2009 van ser condemnades a mort 106 persones i 42 van ser executades.** L'abolició en aquest país, o una moratòria, seria un gran exemple per a alguns països que s'hi emmirallen.

Molts països amaguen les xifres, fet que desmenteix en si mateix el valor dissuasiu de la pena de mort (si és d'amagat, a qui dissuadeix?) A més, està comprovat que, als Estats Units, els països que mantenen la pena de mort tenen un índex d'homicidis més gran que els països veïns que l'han abolida.

La pena de mort és una violació greu dels drets humans que, a diferència d'altres, com la tortura, les execucions extrajudicials o les desaparicions, no s'amaga, ni es

nega, sinó que forma part de les lleis d'un país. **La justícia d'aquell país l'accepta com un crim legalitzat.**

Com tots sabem, **el dret s'interpreta, la justícia és humana:** No està eximida d'error. La sentència d'una pena de mort depèn de massa coses: opinions polítiques del moment, condició social (un 90 % són pobres), origen ètnic... (Als EEUU la població negra representa un 12% del total, en canvi, un 43 % dels condemnats a mort són negres).

També depèn de la severitat del jutge, del tribunal, de l'habilitat de l'advocat, més o menys experimentat, més o menys ben pagat...

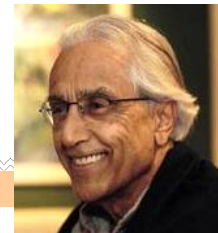
Aplicant la pena de mort, l'estat mata a sang freda per castigar un assassinat: matar per demostrar que no cal matar?

L'ACAT considera que no és ni la venjança ni la pena de mort que protegeixen la societat de la violència criminal, sinó més aviat la prevenció de les causes que la provoquen, treballant per una més gran justícia social, un millor repartiment de la riquesa, un tracte adequat a les diverses perturbacions psíquiques, i el dret a una vida digna...

Creiem fermament que un altre món és possible. Sapiguem estar atents per treballar cap a una societat més justa, per establir relacions humanes afectuoses i per contemplar l'espurna de presència divina en cada persona, sigui quin sigui el seu passat.

No oblidem mai que tot assassí, continua sent un ésser humà.

Des del testimoniatge

Raimon Panikkar, ha deixat un bon llegat

Barcelona 1918 - Tavertet 2010

Amb motiu del seu recent traspàs volem fer memòria del sacerdot, filòsof i teòleg català que desenvolupà una filosofia interreligiosa i intercultural amb una obertura respectuosa al diàleg amb les tradicions no occidentals, la d'un home ple de saviesa, conegut, estimat, admirat i respectat per moltes persones d'arreu del món.

Diverses persones interpreten la síntesi de la seva obra, entre elles:

Josep Maria Soler, abat de Montserrat

En el funeral, l'abat emmarcà l'acte en una acció de gràcies pels 91 anys de vida de Panikkar «i per la seva recerca del Misteri de Déu i pel seu mestratge intel·lectual i espiritual que ajudà a molts d'altres d'arreu del món a trobar la unificació interior, la pau, i l'amor en una pluralitat unificada» i que aquesta aportació l'havia fet «a partir de la seva experiència cristiana fonamentada en l'Evangeli de Jesús i alhora des de la saviesa que havia trobat en l'hinduisme i el budisme sense deixar de ser cristià, i ben atent al pensament contemporani».

P. Pius-Ramon Tragan, monjo de Montserrat

Panikkar ha transmès el seu pensament com una realitat viscuda. Era un intel·lectual que es movia, al mateix temps, en un àmbit en certa manera místic. L'Esperit, és energia i amor, es troba en el fons de la seva reflexió i de la seva creativitat personal. Convençut de la veritat i de la força d'aquest esperit, repensà la noció teològica i cristològica tradicional i constata que en tota persona humana hi ha un desig de plenitud de vida, de felicitat i d'infinit, de veritat i de bellesa que va més enllà de les contingències religioses i culturals. Aquesta seguretat l'ha portat a considerar les relacions interculturals i interreligioses com una esperança de pau per a tota la humanitat, una reconciliació planetària.

Josep Maria Terricabres, filòsof

Ha remarcat el pensament de Panikkar tot subratllant «la santedat de la vida entesa com una secularitat sagrada: tots els éssers som sagrats, tots som inviolables i que mostra que quan parlem del que és humà, del que és diví, del que és material, no estem parlant de tres realitats separades sinó de tres aspectes d'una única realitat.

Gràcies, Raimon, per l'Esperit d'amor que t'ha guiat

Comunitat de
SANT'EGIDIO

TROBADA PER A LA PAU

Del 3 al 5 d'octubre Barcelona va tornar a acollir la trobada per la pau. En la clausura el fundador de Sant'Egidio, Andrea Riccardi, va reivindicar el diàleg que «parteix del reconeixement de l'altre, com a membre de la família, encara que no se m'assembli en molts aspectes». Riccardi va definir la trobada com «un laboratori de diàleg que abraça les religions, els continents, els pobles, els homes i les dones, partint de la convicció que som una família».

En la cloenda es va llegir aquest compromís, subscrit pels 400 representats de diverses religions presents a la trobada.

Crida de Pau

Homes i dones de diferents religions, procedents de molts llocs del món, ens hem reunit a Barcelona, en una terra que celebra amb l'art la bellesa de la família de Déu i de la família dels pobles, per invocar a l'Altíssim el gran do de la pau.

Hem deixat enrere una dècada difícil. Ha estat un temps en què el món ha cregut més en la contraposició i en el conflicte que en el diàleg i en la pau. Tenim ben presents les pors de molts homes i dones en nombrosos llocs del món, el dolor de guerres que no han portat la pau, les ferides causades pel terrorisme, el malestar de societats afectades per la crisi del treball i per la incertesa del futur, el patiment de molts pobres que truquen a la porta d'un món més ric i que sovint troben portes tancades i desconfiança.

El nostre món està desorientat a causa de la crisi d'un mercat que s'ha cregut totpoderós, i a causa d'una globalització que de vegades no té ni ànima ni rostre. Però en realitat, la globalització és una oportunitat històrica. Uneix mons allunyats, i per aconseguir-ho ha de trobar una inspiració generosa. En canvi, s'ha vist acompanyada per la por, la guerra, el tancament vers l'altre i el temor a perdre la identitat.

Cal obrir una nova dècada en què el món globalitzat es converteixi en una família de pobles. Aquest món necessita ànima. Però sobretot necessita pau. La pau és el nom de Déu. No és quelcom superficial. Prové del més pregon de cada tradició religiosa. Qui utilitza el nom de Déu per odiar i humiliar l'altre abandona la religió pura. Qui invoca el nom de Déu per fer la guerra i per justificar la violència va contra Déu. No hi ha cap raó ni cap ofensa rebuda que justifiquin l'eliminació de l'altre. El més pregon de les nostres identitats religioses, les nostres històries diferents, la pregària viscuda els uns al costat dels altres, ens permeten dir al món: hem de viure junts un destí comú. Les religions testimonien que existeix un destí comú dels pobles i dels homes. Aquest destí s'anomena pau.

A través del diàleg aquest destí comú que és la pau es fa realitat. El diàleg és el camí per trobar-lo i construir-lo. Ens protegeix a cadascú de nosaltres i ens fa sentir humans en un temps de crisi. El diàleg no és ingenuïtat. És la capacitat de veure-hi lluny fins i tot quan tothom mira només a prop i per això se sent sol, resignat i espantat. El diàleg no debilita sinó que reforça. És la veritable alternativa a la violència. Res no es perd amb el diàleg. Tot és possible, fins i tot imaginar la pau. En una societat en què cada cop és més freqüent que persones diferents visquin juntes, és necessari aprendre l'art del diàleg. No afebleix la identitat de ningú i permet tornar a descobrir el millor de cadascú i de l'altre. Les societats necessiten aprendre de nou l'art de conviure.

Després d'aquests dies estem cada cop més convençuts que un món sense diàleg no és un món millor. Necessitem pau, i no hi ha pau sense diàleg. La pau és el do més gran de Déu. La pau requereix pregària. Cap odi, cap conflicte, cap mur pot resistir-se a la pregària, a l'amor pacient que es fa do i perdó alhora que educa des de l'arrel per construir un món en què no tot és mercat i en què allò que és realment important no es compra ni es ven.

Volem entrar a la dècada que s'obre amb la força de l'Esperit per crear un temps d'esperança per al món. Fa falta esperança. I nosaltres tenim esperança. La nostra esperança ve de lluny i mira vers el futur. Un destí comú és l'únic destí comú.

**Que aquesta dècada pugui ser la dècada
de la pau, del diàleg i de l'esperança.**

Barcelona, 5 d'octubre de 2010

Terra Santa, terra de Jesús, una experiència

Aquest estiu hem pujat a Jerusalem un grup de la comunitat de Sant Salvador de Bellver guiats pel pare Marcel Capellades. En el treball previ al viatge sentim créixer la motivació i l'amorosament del cor tant sols en pensar la comunicació amb el Crist que allí podem tenir.

Cadascun de nosaltres, gràcies a la preparació acurada del P. Marcel i l'actitud de tots, va poder viure una experiència personal única. La germanor i la pregària feien que la presència de Jesucrist estigués sempre entre nosaltres, de tal manera que tot el grup semblava un sol cor que batejava i estimava. Aquesta experiència ha marcat les nostres vides.

Abans d'anar-hi em preguntava: El reconeixeré en els llocs on va viure? Vaig entendre que havia d'anar-hi ben despert sense deixar-me despistar ni perdre'm

entre tanta història viscuda a Palestina des de la resurrecció de Jesús, ni tampoc entre tanta representació artística de vegades complexa. Creia que, en pocs dies, probablement no podria esbrinar gaire cosa respecte a una terra en conflicte permanent. Palestins, cristians i jueus abans de la destrucció romana de Jerusalem. Palestins musulmans vinguts després, i per últim, jueus nouvinguts des del segle passat. Una olla barrejada de maneres de pensar i de viure radicalment diferents.

Iniciem la recerca de la vida humana de Déu i, des de la nostra humanitat anem a casa de Maria, a casa de la Mare, de la família. Em pregunto: recordes la teva primera anunciació? Aquesta meditació en aquell lloc tan de casa enceta un desvetllament interior on la figura de Jesús, de manera natural i espontània s'anirà representant als carrers, a la font, al llac, al Jordà... Moments místics ràpids en el temps i llargs en intensitat, amarats d'una bellesa i goig desconeguts. D'aquests moments en seré conscient després, al tornar.

El P. Marcel ens situa dins d'una pregària contínua i ens ajuda a sentir que Jesús ens pregunta: M'estimes? Al vespre, al compartir la jornada m'adono que tots estem en un procés interior particular i alhora estem en comunió a través de Jesús. Estem vivint el somni de Galilea?

Al Tabor, el Cos de Crist en l'Eucaristia sembla transmetre en el nostre propi cos una vivència on la transmutació no és tant llunyana, comprenc millor que Ell vol viure dins nostre i sento que això vol dir un compromís per la meva part. Que això sigui possible, Senyor! En aquest ambient tot seguit ens trobem en el Jordà i dins l'aigua, un per un, renovem el nostre baptisme. Els rostres dels germans reflecteixen una llum i una pau mai vista.

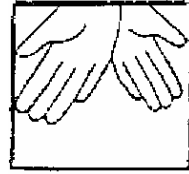
I pugem a Jerusalem amb cants de joia. Tot són ulls per copsar, admirar, descobrir per primera vegada una ciutat bella i estimada, amb la sorpresa que no resulta desconeguda. Estem impressionats i molt ben acollits per la guia i les germanes que ens esperen a l'hostatgeria.

Jerusalem! Sempre duré l'impacte d'aquesta ciutat gravada en el meu cor i pensament. Mai no m'hagués pogut imaginar el que hi viuria. Un recolliment desconegut i profund fa que demani perdó al Senyor per qualsevol tipus de crueltat que hagués pogut infligir en la vida. Demano perdó també pel desamor practicat. Puc assegurar que va ser inesperat i sorprenentment natural que Jesús ressuscitat vingés a perdonar-me i confortar-me.

Gràcies Senyor perquè te m'has mostrat i m'has fet entendre com et manifestes a cadascun de nosaltres, a tots els qui et busquen, de manera única i personal. Gràcies per donar-me la oportunitat de viure-ho i explicar-ho, per haver-nos preparat el camí per poder fer tot el que hem fet a les teves teves.

JESÚS INSA

Vindrà la pau

SI CREUS que el somriure és més fort que les armes,
si creus en el poder d'una mà estesa,
si creus que el que uneix els homes i dones
és més fort que el que els separa,
si creus que ser diferent és una riquesa i no un perill,
si saps mirar els altres amb una mica d'amor,
si prefereixes l'esperança a la sospita,
si creus que has de donar el primer pas per acostar-te a l'altre,
si pots alegrar-te de l'alegria del teu veí,
si la mirada d'un infant pot, encara, desmuntar el teu cor,
LA PAU VINDRÀ.

Si la injustícia que pateixen els altres et dol tant com la que tu pateixes,
si saps donar gratuïtament una mica del teu temps i del teu amor,
si saps acceptar que l'altre et faci un servei,
si creus que el perdó va més enllà de la venjança,
si saps cantar l'alegria dels altres i dansar la seva festa,
si pots escoltar la dissort que et fa perdre el teu temps
i restar amb el somriure als llavis,
si saps acceptar la crítica sense defensar-te,
si creus que els altres et poden ajudar a canviar,
si no t'escandalitza l'Evangeli,
LA PAU VINDRÀ.

Si saps escollir i acceptar un punt de vista diferent del teu,
si no descarregues les teves culpes sobre els altres,
si l'altre és per a tu abans que tot un germà,
si la còlera és per a tu una debilitat, i no una prova de força,
si prefereixes ser ferit abans de fer mal a ningú,
si mires el pobre i l'oprimit sense tenir-te per un heroi,
si creus que l'amor és l'única força,
si creus que la pau és possible,
LA PAU VINDRÀ.

JOSÉ MORATIEL

traducció de la germana Vinyet Estalella